

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 55/2567

ศาลจังหวัดนนทบุรี ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลปกครองกลาง ศาลผู้รับความเห็น นิติบุคคลอาคารชุด ร. โจทก์  
การประปานครหลวง จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การประปานครหลวง พ.ศ. 2510 มาตรา 33,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9, พ.ร.บ.การประปานครหลวง พ.ศ.  
2510 มาตรา 6

## ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ นิติบุคคลอาคารชุด ร. โจทก์ ซึ่งเป็นผู้ทำสัญญาการใช้น้ำประปากับการประปานครหลวง  
จำเลย ยื่นฟ้องจำเลยว่า จำเลยยกเลิกและเปลี่ยนอัตราการคิดค่าน้ำประปาจากโจทก์ในอัตรา  
ขายเหมาเป็นอัตราประเภท 1 ที่พักอาศัยเพียงฝ่ายเดียวโดยไม่คำนึงถึงค่าขอให้ทบทวนจากโจทก์  
ทั้งไม่พิจารณาค่าขอติดตั้งมาตรวัดน้ำรายย่อยของโจทก์ ทำให้โจทก์ต้องชำระค่าน้ำประปาเพิ่มขึ้น  
ขอให้บังคับจำเลยยินยอมและติดตั้งมาตรวัดแยกย่อยเป็นรายครัวเรือน โดยใช้จำนวนห้องอาหาร  
จำนวนหน่วยของน้ำทั้งหมดเป็นฐานในการคิดค่าน้ำ ส่วนจำเลยให้การว่า จำเลยมีสิทธิเรียกเก็บค่า  
น้ำประปาในอัตราประเภท 1 ที่พักอาศัยจากโจทก์โดยชอบด้วยกฎหมายและมีได้เป็นการกระทำ  
ผิดสัญญาต่อโจทก์ และจำเลยไม่มีหนี้ตามสัญญาที่จะต้องติดตั้งมาตรวัดน้ำแยกย่อยและเรียกเก็บ  
ค่าน้ำประปาเป็นรายห้องชุดให้แก่โจทก์ และโจทก์ไม่มีอำนาจให้จำเลยดำเนินการตามคำขอได้  
ขอให้ยกฟ้อง จำเลยยื่นคำร้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณา  
พิพากษาของศาลปกครอง ศาลจังหวัดนนทบุรีเห็นว่า จำเลยเป็นหน่วยงานทางปกครอง และ  
พระราชบัญญัติการประปานครหลวง พ.ศ. 2510 มาตรา 33 (2) ได้กำหนดให้ผู้ว่าการมีอำนาจ  
วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของการประปานครหลวง ต่อมา ผู้ว่าการประปานครหลวงได้มี  
คำสั่ง เรื่อง แนวทางการกำหนดประเภทผู้ใช้น้ำ และออกประกาศ เรื่อง หลักเกณฑ์การให้สิทธิราคา  
ค่าน้ำประปาในอัตราขายเหมาเพื่อบังคับใช้กับผู้ใช้น้ำประปาของจำเลย และจำเลยได้เปลี่ยนการ  
คิดค่าน้ำประปากับโจทก์จากอัตราขายเหมาเป็นแบบประเภทหนึ่ง ที่พักอาศัย จึงเป็นการดำเนินการ  
การอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ตามคำฟ้องของโจทก์จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่  
หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา 9  
วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่ง  
อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลปกครองกลางเห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏ  
ว่า โจทก์ตกลงทำสัญญาการใช้น้ำประปากับจำเลยตามสัญญาใช้น้ำประปา ซึ่งสัญญาดังกล่าว  
แม้ว่าจะมีจำเลยฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง แต่เมื่อสัญญาดังกล่าวเป็นไปเพื่อ  
วัตถุประสงค์ในการจำหน่ายน้ำประปาอันเป็นการดำเนินธุรกิจดังเช่น เอกชนทั่วไป สัญญาการใช้  
น้ำประปาระหว่างโจทก์กับจำเลยจึงเป็นสัญญาทางแพ่ง มิใช่สัญญาทางปกครอง ตามมาตรา 3  
แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 จึงเป็นการโต้แย้ง  
เกี่ยวกับการใช้สิทธิตามสัญญาการใช้น้ำประปาซึ่งเป็นสัญญาทางแพ่ง คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจ  
พิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม คณะกรรมการพิจารณาแล้ว คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับ  
สัญญา แต่โดยที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา  
9 วรรคหนึ่ง (4) บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทเกี่ยวกับ

สัญญาทางปกครองเท่านั้น กรณีมีปัญหาต้องพิจารณาว่าสัญญาการใช้น้ำประปาระหว่างโจทก์กับจำเลยเป็นสัญญาทางปกครองหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเป็นหน่วยงานทางปกครองและพระราชบัญญัติการประปานครหลวง พ.ศ. 2510 มาตรา 6 (3) ให้อำนาจจำเลยดำเนินธุรกิจได้เช่นเดียวกับเอกชนทั่วไป นิติสัมพันธ์ระหว่างจำเลยกับเอกชนผู้ใช้น้ำแต่ละรายในการดำเนินธุรกิจจำหน่ายน้ำประปาของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นไปตามหลักกฎหมายแพ่ง การกระทำของจำเลยอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้จึงเป็นการกระทำโดยอาศัยสิทธิตามสัญญาการใช้น้ำระหว่างจำเลยกับโจทก์ ซึ่งเป็นธุรกิจของจำเลยที่กระทำกับโจทก์ในฐานะเสมอภาคเช่นเดียวกับเอกชนต่อเอกชนมิได้ใช้อำนาจทางปกครอง สัญญาพิพาทดังกล่าวจึงเป็นสัญญาทางแพ่ง มิใช่สัญญาทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 กรณีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางแพ่ง ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

## องค์คณะ

---

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/55/2567>